

[Lis Starcke]

stilling på kommunalt plan. Det ønsker retsforbundet; vi ønsker, at der også skal være den valgmulighed. Derfor kan det godt være, at man mange steder vil gøre det på den sædvanlige måde, og selvfølgelig er den måde, vi hidtil har gjort det på, også demokratisk. Igen er det et spørgsmål om, at folk er tilstrækkeligt interesseret til at gøre deres indflydelse gældende. De har mulighederne.

De har mulighederne, men det er ikke altid, de benytter sig af dem, og der er jo også heroppefra talt meget om den ringere valgdeltagelse og om, at alting er blevet så indviklet. Det er da rigtigt nok, og det bevirker vel, at folk tror, de ikke kan være godt nok informeret, ikke kan klare at være med, og så giver de op og tænker, at de mennesker, der er valgt til det, må ordne sagerne for dem. Dér mener jeg altså også at man fra kommunens side kan gøre meget. Bl. a. er informationen vigtig her, for hvor mange af borgerne er blevet klar over, at man med kommunalreformen faktisk fik en decentralisering? Jeg tror nok, at folk ude i mange kommuner mener, at deres selvbestemmelsesret er blevet beskåret, og dér mener jeg, en øget information er påkrævet, så folk ser helheden, ser, at flere og flere opgaver er lagt ud i kommunerne, hvorfor man måtte have dem noget større, end de tidligere var. Det kunne måske hjælpe lidt over den frustration, som opstår, hvor et par kommuner er sammenlagt og borgerne føler sig fremmede og tænker: det er ikke længere vores kommune, den større kommune.

Jeg er enig med hr. Niels Helveg Petersen i, at så må de overordnede myndigheder også være parat til en decentralisering, det gælder bl. a. statsgymnasierne, som godt kunne komme ud i amterne, men det var jo blot et enkelt eksempel.

Vi må se at mindske afstanden imellem vælgere og valgte. Jeg ved ikke, om fru Mimi Jakobsen havde ret i, at det i hvert fald ikke alene er os, der skal ud til borgerne og informere dem, og at vi ikke kan forlange, at borgerne kommer til os; jeg mener, der må være en vekselvirkning. Jeg mener, det skal være begge dele, og at borgerne må lære at forstå, at demokrati også betyder, at man sætter sig ind i sagerne, og at man har en vilje til at få sine ting igennem. Derfor mener jeg også, det må være borgerne, der kommer til kommunalbestyrelserne.

Det er rigtigt, at kommunalbestyrelserne bør søge at være i forbindelse med de forskellige organisationer og borgergrupper, og da Danmark jo er så rigt udstyret med forskellige foreninger, er der stor chance for at komme i forbindelse med alle afskygninger af det, som borgerne ønsker, og det mener jeg man i allerhøjeste grad skal benytte sig af. Jeg synes, det er rigtigt, som det også har været anført herfra, at det er rammen, der skal lægges i kommunalbestyrelsen, men at det er uhyre vigtigt, at denne ramme udfyldes sammen med borgerne. Det er det, jeg siger kræver en stor indsats, måske i første række af de stakkels kommunalbestyrelsesmedlemmer, som har det så vanskeligt nu, men sandelig også af borgerne. Jeg er enig med fru Mimi Jakobsen, når hun spørger: hvad gør vi ved det, at afstanden er blevet så stor? Jeg mener, det er information der skal til, det, at vi kommer i forbindelse med hinanden og kommer til at tale sammen.

Men jeg ved også, at nogle kommuner, har spørgetider, men sukker over, at der ikke kommer så mange, og at der ikke kommer så mange selv til de velarrangerede borgermøder. Jeg kan kun sige til disse kommunalbestyrelser: bliv ved, for der skal jo tit varmes op, og efterhånden går det op for borgerne, at det er den vej, vi skal, og at de også selv er nødt til at gøre en indsats.

Jeg er enig med den socialdemokratiske ordfører i, at vi ikke skal foretage os noget ganske uovervejende – det skal man i det hele taget aldrig – men jeg vil betragte lovforslag nr. L 104 som en begyndelse og så udtrykke det ønske sammen med venstre, at man vil gå i gang med en kommunalrevision, for jeg tror, der skal flere ting til end de ret beskedne ting, som lovforslag nr. L 104 indeholder.

Tyroll (VS):

Da jeg læste denne redegørelse igennem, blev min opmærksomhed umiddelbart henvendt på begivenhederne i Chile før arbejderklassens forsøg på at vinde en anden tilværelse, og før disse forsøg blev nedkæmpet med våben af det nuværende militærdiktatur. Det var nogle af disse nærdemokratiske initiativer, de var tvunget til at gennemføre: arbejdernes organisering af produktionen på fabrikken, fordi de var udsat for økonomisk boykot fra arbejdsgiverne, og beboernes or-